

VEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

EL REI DEL LLAÇ

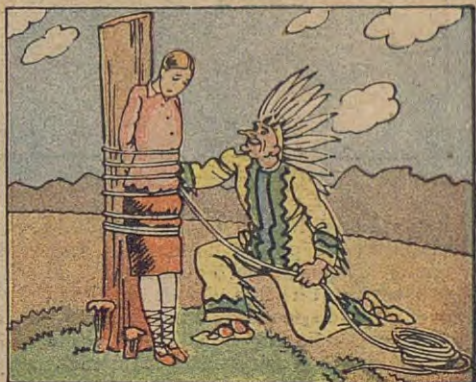

Dick era, amb justa raó, nomenat el Rei del Llaç i sortós promès oficial de la Rosada del Cel. «Llimac subtil» era un indi més dolent que la tinya.

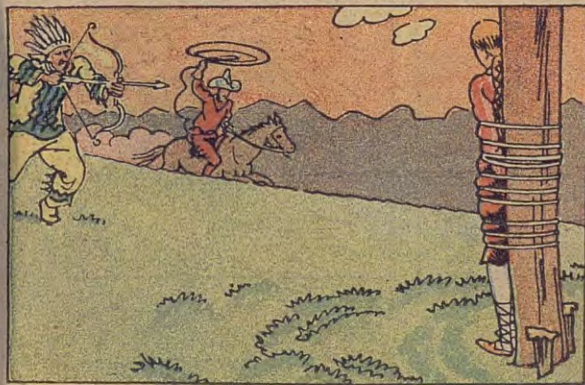
Com que tenia un odi a mort envers Dick que li havia destorbat més d'una malifeta, volgué «venjar» se en la persona de la benvolguda Rosada del Cel.

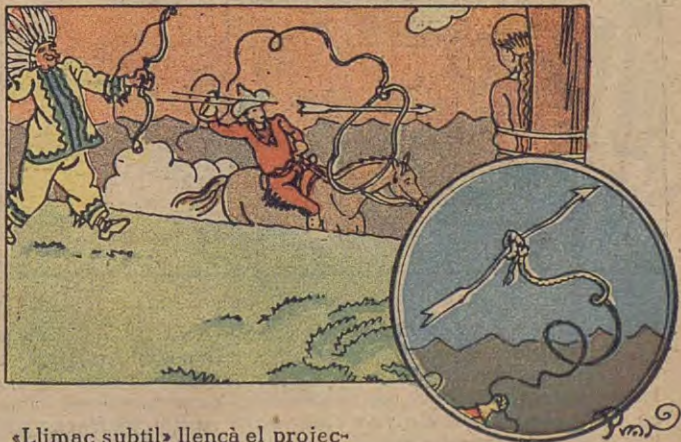
En una carrera infernal el traïdor s'endugué la seva presa penyes amunt, però Dick que presencià el rapte, corria darrera seu sense perdre'l de vista. L'indi que era millor coneixedor del terreny conseguí avançar-lo molt.

Arribat en un alt planell lligà Rosada de Cel en uua estaca que, el despietat tenia sempre a punt per les seves immolacions,

Prengué una sageta emmetzinada i apuntà directament al cor amorós de la donzella. En aquell moment Dick arribava al lloc de la tragèdia.

«Llimac subtil» llençà el projectil, Dick el seu llaç i Rosada del Cel un sospir barrejat de horror, de joia i de sorpresa i la sageta emmetzinada no arribà al sen destí.

La recompensa

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Acabament)

Dibuixos d'en MIRET

molestar en Magí i fer-lo quedar malament. A més, féu comprendre al seu pare que si en Josepet i en Magí prenen massa importància a la casa, ell, que era el fill, quedaria relegat. I així s'arribà al punt en què en Magí fou despedit.

Però en Josep et, que tenia, com ja sabem, pel seu amic una veritable afecció, presentà al mateix punt la seva dimissió. Amb quaranta mil pesetes que ja tenia, més els crèdits que es féu atorgar, mercès al prestigi comercial adquirit, es posà a treballar pel seu compte associat amb en Magí.

Aquest es posà al front de l'oficina instal·lada a Barcelona, i en Josepet emprengué un nou viatge a Amèrica. En Magí resultà ésser un excel·lent col·laborador d'en Josepet. Les comandes que remetia en Josepet des d'enllà del mar eren moltes i de gran

importància. Moltes vegades havia de viatjar en les pitjors condicions, amb medis atrassats, però el seu afany de prosperitat li ho feia vèncer tot. Quan als sis mesos de viatge en Josepet tornà ja es podia dir que la nova casa «Rocafort, S. A.», estava sòlidament

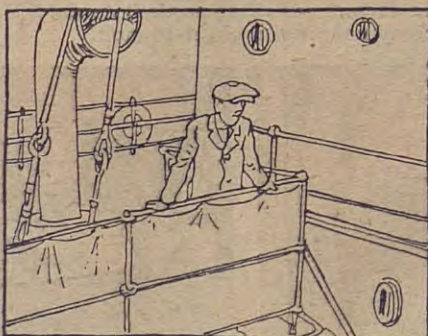
establerta. En Josepet instal·là còmodament la seva mare, però advertint-li sempre que no es deixés temptar per les antigues follies, que podrien durlos novament al cataclisme. Com que els guanys ho permetien, per a obsequiar la seva mare, en Josepet la du-

gué a fer un viatge a Itàlia. — Veuu, mamà, si vaig estar encertat de fer-me amigueta en Magí i protegir-lo, emsenyant-lo ja de petit? Ara tenim en ell un sincer col·laborador, que em permet estar tranquil quan som fora, pensant que les coses estan tan segures

res en les seves mans com en les meves. El viatge fou una delícia. Donya Antònia, curada i desenganyada de les seves antigues aficions, es delectà en la contemplació de les antigues arts romanes i renaixentistes, atresorades a Roma, Florència, Pisa, etc.

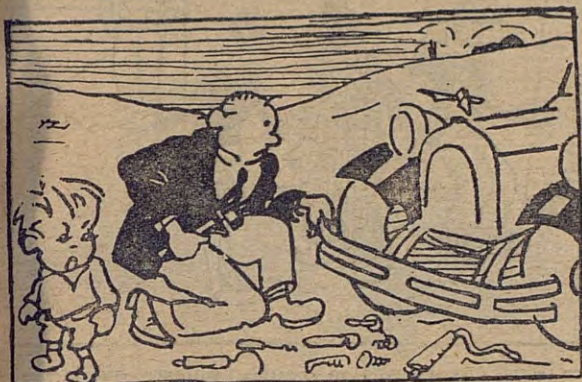

El fill del senyor Sintès ocupà el lloc d'en Josepet i volgué emular i superar els seus èxits, per a la qual cosa emprengué un viatge a Amèrica, que resultà un fracàs perquè degut a l'excel·lent administració de la casa Rocafort no podia competir amb ells, ni de preus ni de qualitats, i la casa Sin-

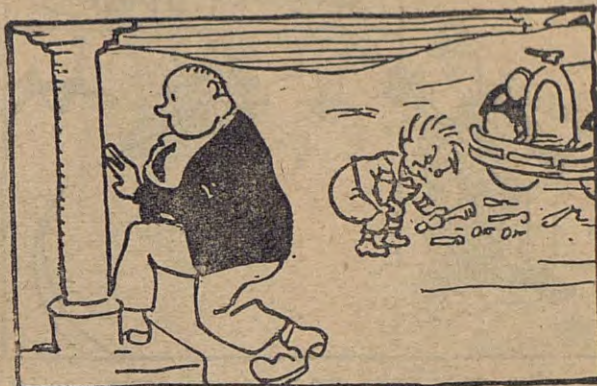

tes i C.^a anà decaient, fent una vida esllanguida en contrast amb la interrompuda puixança de la gran casa Rocafort, S. A. Han arribat a les nostres oïdes noves del prometatge d'en Josepet amb una virtuosa xicoteta molt entenimentada i diuen que en Magí serà el padri.

Un para-cops

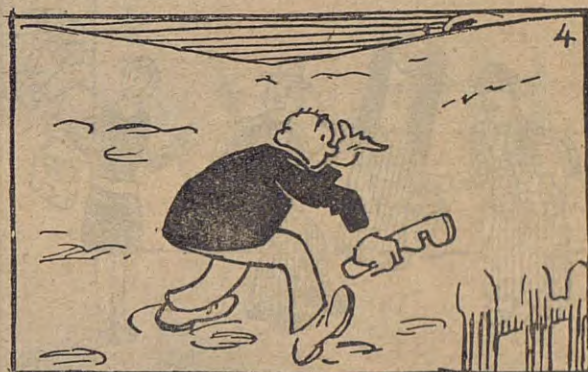
Aquest auto cada instant s'espalla, es veu que comença a ésser vell que el fred li fa por. Així que neva ja s'hi queda parat i no puc anar a fer esports.

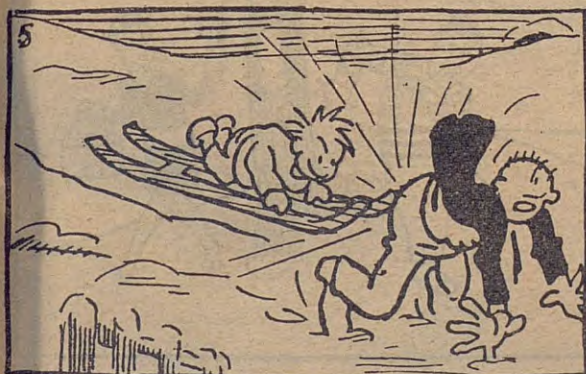
Ani, és a casa a cercar un ruptor nou que en sembla que és el magneto el que fa figa. Nano, vigila l'auto que ningú el toqui.

Què ha fet aquest nano? Ha tret el para-cops. Així sí que no aniré enlloc. Ell serà el primer que hi perdrà.

El bo és que no el veig. No sé on s'haurà ficat i on haurà amagat el para-cops.

Pum! Què és aquest tanto. Caram! Ara m'hauria convingut a mi el para-cops millor que a l'automòbil.

I era el menut gran trapella que així s'havia enginyat per a fer esports d'hivern el que el cop li havia dat.

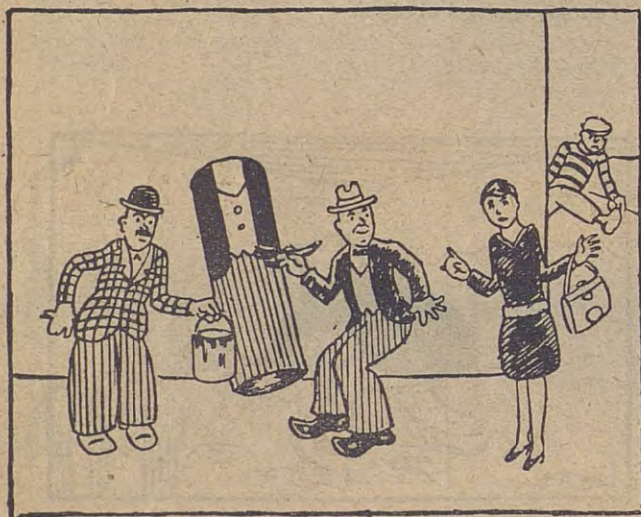
EL GEGANT

— Mira quin muni que persegueix aquetsa noieta
pre a prendre-li el moneder
— Noi, amb els l'adregots jo no m'hi atreveixo.

— Bons enyors, salvim d'aquest pillastre que fa mol
ta estona que em persegueix per pendre'm el moneder
— Ca'la, Quimet! Tinc una pensada!

— Amb una mica d'enginy i un xiquet més de traça
pintem el tub aquets imitant unes calces.

S'hi figuren ells, un pel cap i l'altre per l'altra band
imitant un hom de gran a'çària.

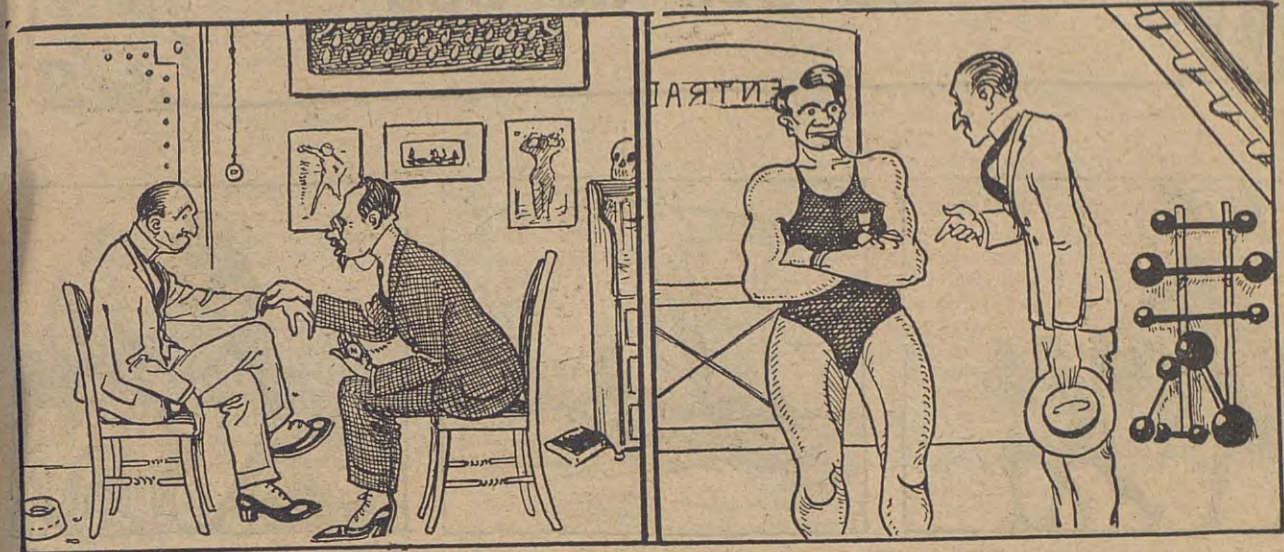

Quan el lladre veu aquell gegantàs que acompanya
la noia,

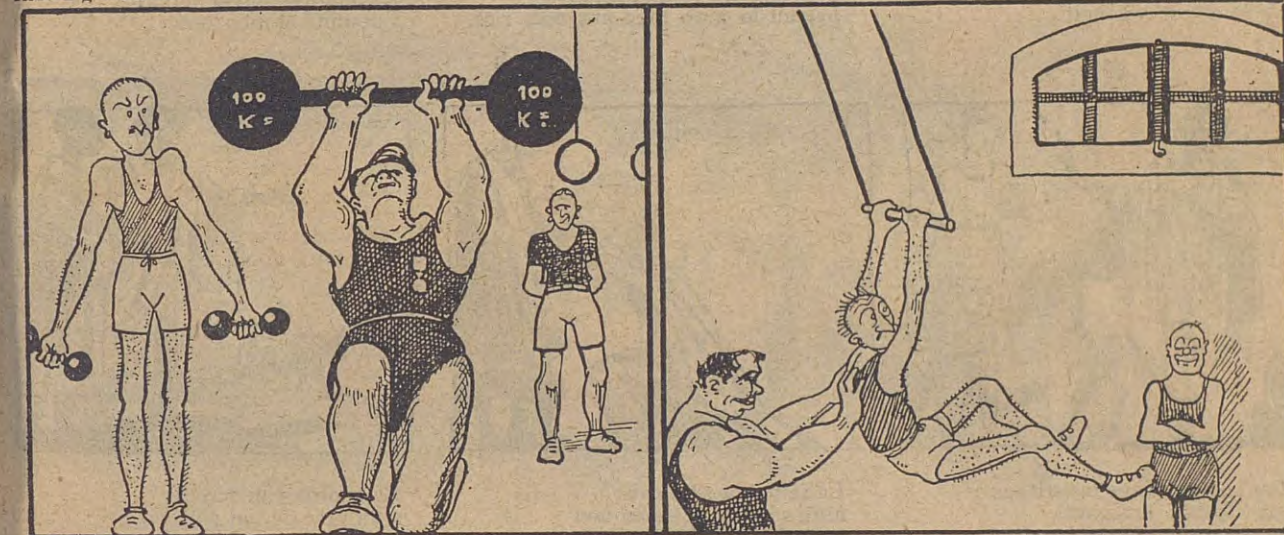
queda e:pao:dit i renuncia al seu propòsit de robar.

Cura radical

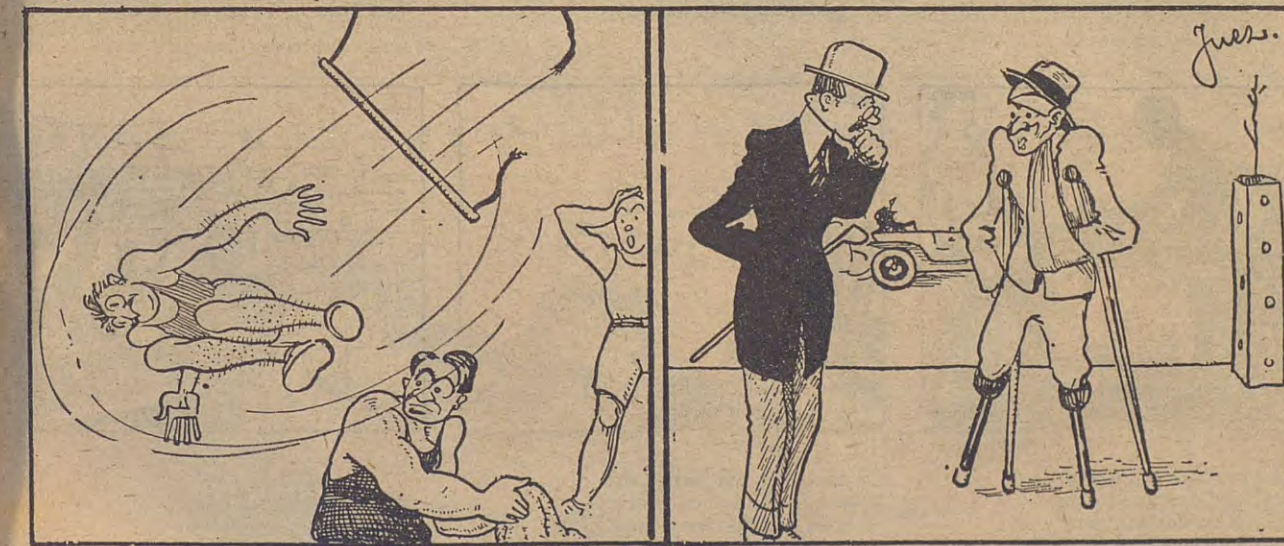
A vostè, estimat client, li convé molta gimnàsia. molt exercicis i així li passarà aquesta formigor als peus, cregui'm molta gimnàsia.

— Voldria practicar la gimnàsia.
— Prou, sí senyor, quan vulgui.

Què li sembla? A veure quan m'imitarà.

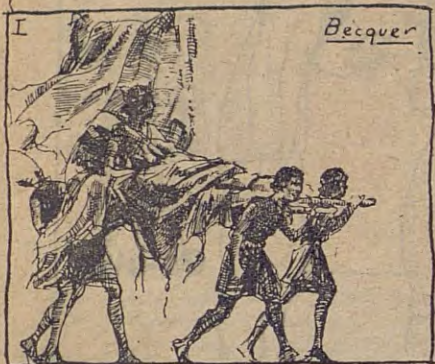
— I què li sembla d'aquest exercici al trapezi?

— Ai, ai, que s'ha trencat la corda.

— Estimat doctor, tinc que donar-li les mercès, ja quasi no me'n sento de la formigor.

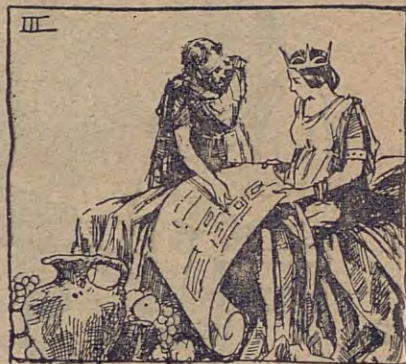
La pell de bou

I
La muller del rei de Tir quan son home va morir es veié tan perseguida que, per salvar-se la vida de la ciutat va fugir.

II
Amb alguns fidels amics s'embarcà i amb molts fatics a l'Àfrica se'n anà i un terreny volgué comprà pagant-lo amb presents molt rics.

III
Perquè allà pensava fer una grandiosa ciutat per rivalitzà en poder amb la que havia deixat i dominà el món enter.

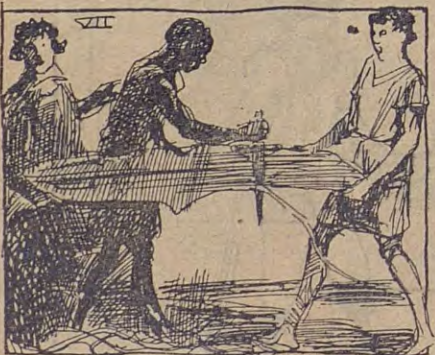
IV
Però els prínceps mauritans orgullosos i arrogants es negaren amb desdeny a vendre-li cap terreny ni cobrant-lo a preus molt grans.

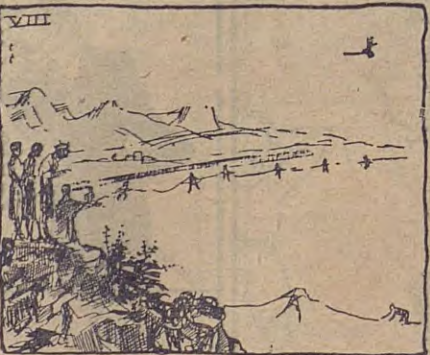
V
La reina va suplicar amb súplica que commou que almenys li volguessin dar el terreny que el cuir d'un bou podria a terra ocupar.

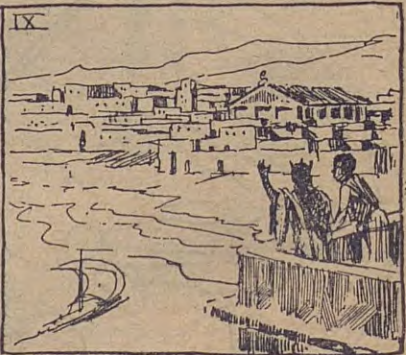
VI
Els moros van accedir a un prec de tan poca cosa — Per dos canes — es van dir — que una pell podrà cobrir ens lliurem d'eixa enfadosa.

VII
Mes la reina féu matar un bou i després tallar la pell en llarga tireta i els moros veient la treta es van començà a alarimar.

VIII
Amb aquella llarga tira que quilòmetres s'estira rodeja un terreny molt gran i els pobres moros amb ira tenen d'anar-s'ho mirant.

IX
Eixa astúcia refinada el terreny proporcionà on Cartago fou fundada la ciutat renomada que Roma va enderrocar

LES PETJADES

De vocació de l'adre ja en tenia, ja, en Prudenci Mirabé, de lladre i fins d'assassí i tot, però es trobava impedit en la persecució de tan brillant carrera per un defecte capital: la por a la justícia.

Si al món no hi haguessin civils, policies, presons i butxins, en Prudenci Mirabé exerciria la fructífera professió de bandoler o de rebentapisos amb la més gran satisfacció però contra les condicions duríssimes amb què aquesta professió s'ha d'exercir en Prudenci no es veia amb cor de lluitar-hi.

Per això no feia més en tot el dia sinó rumiari procediments que li permetessin apropiari-se els béns del proïsme sense que la justícia n'hagués esment. I un dels procediments que va rumiar semblava infal·lible però requeria la col·laboració d'un element natural força rar en les nostres latituds: la neu.

Molts i molts dies, se manes i mesos esperà en Prudenci l'ocasió favorable per posar en pràctica el seu pla. Per fi, un dia fred de març, nevà; no molt però per al seu objecte ja n'hi havia prou.

A uns cent metres de la caseta d'en Prudenci hi vivia el comte de Solestar un vell maniàtic, molt ric, que malgrat la seva gran riquesa, s'estava sol amb un criat en aquella mansió solitària.

El cop d'en Prudenci prometia donar excel·lents resultats. El comte tenia la major part de la seva fortuna, en joies i bitllets de Banc, tancada en un armari de la biblioteca. En Prudenci ho sabia i comptava endur-s'ho tot sense oposició. El truc perquè la justícia no s'assabentés de res era ben senzill. Amb un sac de guix a coll, aniria tapant amb grapat d'aquesta pols blanca les petjades que fes a la neu. Quan hom s'adonés del robatori, els policies, en veure la casa del comte rodejada d'un mantel blanc de neu sense cap petjada podrien comprovar que ningú no s'havia apropiat a la casa i que, per tant, el lladre havia d'ésser el criat del comte.

La primera part del pla funcionà perfectament. En Prudenci, carregat amb el sac de guix, arribà al palau i entrà per la finestra de la biblioteca que es va solament ajustada. Poc li

costà d'obrir l'armari i embutxacar-se el tresor del comte de Solestar. Per sort aquest bon senyor tenia el son molt fort i no s'adonà de res, perquè si arriba a presentar-se, en Prudenci era molt capaç d'haver fet una desgràcia, ara que la justícia no li feia por.

Quan tingué embutxacat el tresor se'n tornà pel mateix lloc amb la cautela d'un Pell roja caminant cap endarrera i posant els peus a les mateixes petjades que havia fet abans. A cada pas, es detenia per omplir de guix la petjada precedent. Així ho anà fent fins que arribà a casa seva. Llavors contemplà la seva obra, satisfet.

En tot el paisatge no es veia una sola passa. Tot era blanc entorn del palau de Solestar. I en Prudenci Mirabé, satisfet, se'n anà a dormir.

A l'endemà es despertà bruscament en oir uns trucs imperiosos a la seva porta. Sortí a obrir i es trobà amb la policia.

— Anit es cometé un robatori al palau de Solestar — digué l'inspector.

— Em veig en l'obligació de detenir-lo.

— A mi? per què?

— Perquè és vostè el veí més proper i a més a més... surti i ho veurà.

I en Prudenci veié amb horror, que la neu s'era fosa en tot el paisatge d'agut a una forta pluja que havia caigut tota la nit. L'única blanca que es veia en el paisatge era la d'unes petjades blanques que des de la seva porta anaven fins al palau de Solestar.

— Es molt ben pensada la idea de tornar endarrera posant els peus a les mateixes petjades, — digué l'inspector amb to burleta. — I encara és millor la pensada de tapar-les amb una pols blanca. Però, tingui present una altra vegada, que ha d'usar sal o sucre i no guix perquè el guix amb la mullena es torna dur i deixa motllo.

I en Prudenci hagué de passar comptes amb la tan temuda justícia.

— Voleu dos duros per aquesta gallina que us he a'xafat?
— Ja me'n pot donar deu, perquè el gall se l'estimava molt i es morirà de pena.
(De The Passing Show)

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 717 — S. Gusart

N.º 718 — J. Montfort

N.º 719 — J. Quintana

N.º 700 — J. Noguera

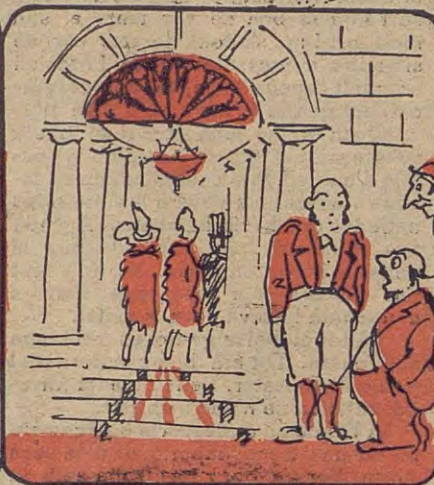
Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4.
Impremta: Carrer de Muntaner, 24 interior.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Si no arriba a ésser la pô
passen un vespre molt bo.

Avui dona la Comtessa
de's Alls, un ball de disfressa.

Com que tenen pocs criats
els lloguen per fregar plats.

Menire que els cuiners badaven
ells a la sala passaven.

— No em coneixes? — van dient
a la disfressada gent.

— Als prínceps no ens escau gaire
la disfressa de captaire.

— (Són prínceps ru sos, molt ric
que els han tret els bolxevics).

A poc tothom al saló
se'ls mira amb admiració.

Tant i tant els han mirat
que per fi s'han espantant.

Pensant fugir cap a l'hall
se'n van de cap a un mirall.